

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **K. G.**, zastoupený JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem, se sídlem Joštova 138/4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 7. 2016, č. j. 56 Az 12/2015 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím ze dne 5. 10. 2015, č. j. OAM-1372/VL-20-ZA14-R4-2006, žalovaný rozhodl, že se žalobci (dále jen „stěžovatel“) neuděluje mezinárodní ochrana podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“), neboť nebyly naplněny zákonné podmínky pro její udělení dle zákona o azylu. Žalovaný tímto rozhodnutím již počtvrté rozhodl o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany (dle předchozí úpravy se jednalo o žádost o udělení azylu) v České republice, kterou stěžovatel podal dne 7. 12. 2006. Předcházející tři rozhodnutí žalovaného byla zrušena soudem.

Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. Krajský soud konstatoval, že se žalovaný zabýval tvrzeními uváděnými stěžovatelem, která se vztahovala k doplňkové ochraně, a hodnotil, zda je stěžovatel ohrožen skutečným nebezpečím vážné újmy, přičemž dospěl k závěru, že tyto otázky žalovaný náležitě zdůvodnil a současně se zabýval rovněž bezpečnostní situací v Arménii. Ohledně posouzení zdravotního stavu stěžovatele odkázal na svůj předchozí rozsudek ze dne 27. 11. 2014, č. j. 56 Az 1/2014 - 30, podle něhož se žalovaný neměl a ani nemohl zabývat opětovným posuzováním možnosti udělení humanitárního azylu. Pokud by došlo k významným změnám ve zdravotním stavu stěžovatele, mohlo by to být důvodem pro podání nové žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud dále konstatoval, že stěžovatel neuváděl žádné skutečnosti, které by mohly v případě jeho návratu do země původu

představovat nebezpečí vážné újmy. Krajský soud také připomněl, že porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) by mohlo být považováno za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu jen ve výjimečných případech a v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 - 47. Žalovaný postupoval správně, jestliže pouze konstatoval, že neshledal rozpor s mezinárodními závazky České republiky, neboť stěžovatel v této souvislosti neuváděl žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly, aby se žalovaný tímto důvodem pro udělení doplňkové ochrany hlouběji zabýval.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neuvedl, z jakého důvodu napadá rozsudek krajského soudu, z jejího obsahu je však zřejmé, že uplatňuje důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Namítal, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že změna zdravotního stavu, zakládá důvod pro podání nové žádosti. Jeho zdravotní stav je skutkovou otázkou, která měla být posouzena před vydáním rozhodnutí žalovaného. Na svůj zdravotní stav přitom stěžovatel poukazoval již v průběhu správního řízení před žalovaným a nikoli až v řízení před krajským soudem. Již 16. 12. 2013 při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany poukazoval na svůj zhoršující se zdravotní stav, který dokládal řadou lékařských zpráv. Příčinou zhoršujícího se zdravotního stavu u stěžovatele je nejistá životní situace, při které je mu zajištěna minimální zdravotní péče, což je důsledek toho, že je již devátým rokem účastníkem řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný proto nepostupoval v souladu se zákonem a zásadami správního řízení, pokud neposoudil zdravotní stav stěžovatele, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Dle stěžovatele se měl žalovaný zabývat faktickým vztahem stěžovatele k České republice, zda za tak dlouhou dobu nejsou stěžovatelovy vazby k České republice silnější než k jeho zemi původu a zda by takový zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života nebyl ve smyslu Úmluvy nepřiměřeným. K soukromému a rodinnému životu stěžovatel uvedl, že na území České republiky žije nepřetržitě po dobu 9 let a za tuto dobu se zde plně integroval a naučil se český jazyk. Svou rodinu v zemi původu za celou dobu neviděl a není s nimi v kontaktu, v důsledku čehož se změnila stěžovatelovy vazby na zemi původu i na jeho rodinu. Závěr žalovaného týkajícího se soukromého a rodinného života stěžovatele, který krajský soud převzal, považuje stěžovatel za nepřesvědčivý a rozhodnutí žalovaného v tomto ohledu považuje za vágní a nepřezkoumatelné.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Své rozhodnutí a rozsudek krajského soudu považuje za vydaný v souladu s právními předpisy. V této souvislosti odkázal na obsah správního spisu, žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokoly o pohovorech k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, předchozí rozsáhlé řízení o udělení mezinárodní ochrany, další písemnosti, soudní řízení apod.

Žalovaný uvedl, že neshledal žádné skutečnosti, pro které by mohla stěžovateli v případě návratu do země původu hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti ani jiná vážná újma, a to ani v souvislosti s jeho politickými aktivitami. K Arménské lidové straně (HŽK), jejímž příslušníkem má být i stěžovatel, žalovaný konstatoval, že její politický význam není velký

pokračování

a je spíše marginální politickou stranou. V případě potíží stěžovateli nebránilo nic v tom, aby se obrátil se žádostí o pomoc na státní orgány, případně na organizace zabývající se ochranou lidských práv, jejichž působení ze strany státu není omezováno. Tvrzení syna stěžovatele vzbuzují pochybnosti o tom, že důvodem odjezdu stěžovatele s jeho syny ze země původu byla obava z připravovaného falešného obvinění synů ze závažného trestného činu.

Žalovaný považuje stěžovatelovy námitky za nedůvodné. Uvádí, že pečlivě vyhodnotil celkovou situaci stěžovatele a dostatečně zjistil skutkový stav.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná, neboť předcházející rozsudky krajských soudů byly zrušeny pro procesní vady (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda význam posouzení kasačních námitek podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, tedy její přijatelnost (§ 104a s. ř. s.). Ve vztahu k otázce ochrany veřejných subjektivních práv stěžovatele je třeba předně uvést, že mu byla soudní ochrana poskytnuta již individuálním projednáním věci krajským soudem na základě jím podané žaloby; projednání věci Nejvyšším správním soudem je podmíněno přesahem vlastních zájmů stěžovatele. Nebylo-li by tomu tak, musela by být kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítnuta.

Zákonný pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, je typickým neurčitým právním pojmem. Jeho výklad provedl například Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS., podle kterého: „*Přesahem vlastních zájmů stěžovatele [...] je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. V rámci této kategorie ovšem nebudou přezkoumávána všechna pochybení, ale jen pochybení takové intenzity, o nichž se dá důvodně domnívat, že kdyby k nim nedošlo, bylo by věcné rozhodnutí soudu odlišné. Musí jít proto o zásadní a hrubé pochybení, nevýrazná pochybení především procesního charakteru tak zpravidla takové intenzity dosahovat nebudou.

Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že žalovaný rozhodoval o udělení, resp. o neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Krajský soud již rozsudkem ze dne 27. 5. 2009, č. j. 56 Az 143/2008 - 74, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2007, č. j. OAM-1372/VL-20-ZA05-2006, v té části, v níž se stěžovatel domáhal zrušení výroku o neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu a zrušil rozhodnutí žalovaného ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu a v tomto rozsahu vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu stěžovateli neuděluje. Proti neudělení mezinárodní ochrany podle ostatních ustanovení stěžovatel nevznesl žádné žalobní námítky, a proto neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli dle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu je věcí již pravomocně rozhodnutou.

K námitce stěžovatele, že žalovaný neposuzoval jeho zdravotní stav, je nutné konstatovat, že stěžovatel v řízení před žalovaným neuváděl žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Zdravotní stav žadatele o udělení mezinárodní ochrany odůvodňuje udělení doplňkové ochrany dle § 14a, jestliže zdravotní rizika žadatele o udělení mezinárodní ochrany hrozící po případném návratu do země původu dosahují velmi vysoké úrovně intenzity [srov. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 2. 5. 1997, ve věci *D. proti Spojenému království*, stížnost č. 30240/96, rozsudek ze dne 27. 5. 2008, ve věci *N. proti Spojenému království*, stížnost č. 26565/05; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69]. Podle protokolu o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 12. 2013 stěžovatel uváděl, že jeho zdravotní stav je velmi špatný, nemůže chodit, přičemž se mu několikrát zatočila hlava a několikrát spadl, přičemž po jednom pádu si zlomil žebro. Z protokolu o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 9. 2015 vyplývá, že stěžovatel tvrdil, že s přibývajícím věkem se jeho zdravotní stav horší, má revma (když prší, má problémy s chůzí). Stěžovatelem uváděné zdravotní potíže nenasvědčují tomu, že by v případě jeho návratu do země původu mohly představovat nebezpečí vážné újmy ve smyslu citované judikatury. K témuž závěru dospěl i krajský soud. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neuváděl žádné relevantní skutečnosti ohledně svého zdravotního stavu, které by mohly v případě jeho návratu do země původu představovat nebezpečí vážné újmy, neměl žalovaný důvod se zdravotním stavem stěžovatele v souvislosti s doplňkovou ochranou zabývat, což již konstatoval také krajský soud v napadeném rozsudku.

Nejvyšší správní soud ke zdravotnímu stavu stěžovatele navíc poznamenává, že ke zdravotnímu stavu žadatele o udělení mezinárodní ochrany bývá přihlíženo především v rámci posuzování splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, dle kterého lze v případě hodného zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů, jestliže nebyl shledán žádný z důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

pokračování

Žalovaný v rozhodnutí ze dne 12. 6. 2007, č. j. OAM-1372/VL-20-ZA05-2006 (první rozhodnutí žalovaného v nyní projednávané věci, pozn. Nejvyššího správního soudu), uvedl, že neshledal důvod pro udělení humanitárního azylu, neboť stěžovatel neuváděl v průběhu správního řízení žádný z důvodů hodných zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Stěžovatel začal skutečnosti týkající se jeho zdravotního stavu uplatňovat v řízení před žalovaným až později, tedy poté, co již bylo pravomocně rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel začal skutečnosti týkající se jeho zdravotního stavu uplatňovat až poté, co bylo pravomocně rozhodnuto o neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, nemohl k této skutečnosti žalovaný již přihlížet z hlediska možného udělení humanitárního azylu, neboť zde byla překážka *rei iudicatae*. To ostatně v souladu s předcházejícími závěry soudů uvedl již žalovaný v rozhodnutí ze dne 13. 1. 2014, č. j. OAM-1372/VL-20-ZA08-R3-2006. V tomto rozhodnutí žalovaný navíc konstatoval, že z předložených lékařských zpráv stěžovatelem nevyplývá, že by stěžovatelův zdravotní stav představoval důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný tedy postupoval, jak již uvedl krajský soud, správně, pokud zdravotní stav z hlediska splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu nezkoumal.

K námitce stěžovatele, která se týká jeho práva na soukromý a rodinný život, Nejvyšší správní soud uvádí, že se zdejší soud obdobnou otázkou již několikrát zabýval, přičemž ve svých rozhodnutích odkazoval na judikaturu ESLP (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011 - 55, či ze dne 29. 2. 2012, č. j. 38/2011 - 47). Zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury ESLP. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování. (srov. například rozsudky ESLP ze dne ze dne 26. 9. 1997, ve věci *El Boujaïdi proti Francii*, stížnost č. 25613/94, ze dne 13. 2. 2001, ve věci *Ezzoubdi proti Francii*, stížnost č. 47160/99, ze dne 31. 10. 2002, ve věci *Yıldıř proti Rakousku*, stížnost č. 37295/97, ze dne 15. 7. 2003, ve věci *Mokrani proti Francii*, a stížnost č. 52206/99, a ze dne 28. 6. 2007, ve věci *Kaya proti Německu*, stížnost č. 31753/02). Ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osoby ohledně země, v níž chce rozvíjet svůj soukromý a rodinný život. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu a v této souvislosti ESLP bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý, život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury ESLP přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ESLP ze dne 6. 2. 2001, ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98).

Při rozhodování o (ne)udělení doplňkové ochrany jsou do jisté míry určující tvrzení samotného žadatele, z nichž je třeba vycházet (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011 - 55, či ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 - 47). Stěžovatel při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 30. 9. 2015 uváděl, že má v zemi svého původu manželku, matku a dvě sestry a také sestřenici. V zemi původu má dále majetek (byty a dům). V průběhu tohoto pohovoru byl stěžovatel dotazován, zda by chtěl uvést nějaké nové informace důležité pro řízení o žádosti o udělení mezinárodní

ochrany s ohledem na dobu, která uplynula od jeho posledního pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a zda by chtěl uvést skutečnosti, které by měl žalovaný při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany vzít v úvahu. Stěžovatel však v návaznosti na tyto otázky neuvedl žádné další skutečnosti, které by se týkaly jeho vztahů k zemi původu, k jeho rodině nebo k České republice.

Stěžovatel až v žalobě uvedl, že se žalovaný měl zabývat jeho faktickým vztahem k České republice a zohlednit, zda jeho vztah k České republice není po devítiletém pobytu na jejím území silnější než k zemi jeho původu. Takovou skutečnost však stěžovatel v řízení před žalovaným netvrdil. Nelze proto klást k tíži žalovaného, že tuto skutečnost ve svém rozhodnutí nezohlednil. Stěžovateli navíc byl dán prostor k tomu, aby uvedl další důležité skutečnosti pro posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci čehož mohl vyjádřit svůj vztah a vazby k České republice, které by mohly odůvodňovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života v případě jeho nuceného vycestování, což však neučinil.

V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve věcech mezinárodní ochrany správní soudy primárně vycházejí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž by byly povinny se odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany (ovšem ve prospěch žadatele), které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, pouze tehdy, pokud by v konkrétním případě neshledaly dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady *non-refoulement* a že bude mít žadatel o udělení mezinárodní ochrany možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu [pozn. Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že se pro Českou republiku stal závazným čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepracované znění), dle kterého „[č]lenské státy [...] zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně“. Tato úprava se však použije až na žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané po 20. 7. 2015]. Hodnocení soukromého a rodinného života stěžovatele krajským soudem a rovněž žalovaným lze tedy považovat za správné, neboť má oporu ve spise a v zákoně, a proto ani tato námitka nemůže založit důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud pro úplnost poznamenává, že pokud z okolností daného případu vyplývá, že stěžovatel má prokazatelně stále vazby k zemi svého původu, nemá rodinu v České republice, neuvádí žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že si v České republice vytvořil silné rodinné či osobní vazby, není pochybením žalovaného, pokud pouze uvede, že po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených stěžovatelem nepředstavuje případně vycestování stěžovatele rozpor s mezinárodními závazky České republiky a podrobněji se tím nezabývá, neboť nemohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného ve smyslu čl. 8 Úmluvy života tím, že mu nebyla na území České republiky udělena mezinárodní ochrana. Žalovaný navíc v rozhodnutí pro podporu svého závěru uvedl, že v zemi původu stěžovatele žije jeho manželka, matka, sourozenci, má zde podstatnou část svého majetku a syn, který žije v České republice, je již zletilý.

Kasační námitky se zcela shodovaly s námitkami uplatněnými stěžovatelem v žalobě. Krajský soud se všemi žalobními tvrzeními stěžovatele zabýval a vypořádal je přezkoumatelným způsobem. V žalobě stěžovatel uplatňoval námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného.

pokračování

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, zatíží krajský soud nepřezkoumatelností své rozhodnutí, jestliže přezkoumá rozhodnutí správního orgánu, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé. O tento případ v nyní projednávané věci však nejde, neboť rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, což již dostatečně zdůvodnil krajský soud v napadeném rozsudku.

Nejvyšší správní soud na závěr dodává, že stěžovateli nic nebrání tomu, aby si podal novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže se domnívá, že jsou zde nové skutečnosti, které bez svého zavinění v řízení o této žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemohl uplatnit a jež odůvodňují udělení mezinárodní ochrany. To ostatně konstatoval rovněž krajský soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2014, č. j. 56 Az 1/2014 - 30, v němž uvedl, že pokud došlo v souvislosti s důvody pro udělení humanitárního azylu k významným změnám oproti původní žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, mohlo by to být důvodem pro podání žádosti nové.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele nesplňuje podmínky přijatelnosti. Daná věc se netýká právních otázek, které by dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které by byly judikaturou řešeny rozdílně, a tato ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikaturnímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury nebo hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

IV. Závěr a náklady řízení

Postup v řízení i samo napadené rozhodnutí tedy shledává kasační soud v souladu s právními předpisy. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo, než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. března 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu